

Gironins a l'Alemanya: veure món

17.02.2009 – Opinió

OLGA MOROTE Divendres passat vaig tornar, amb una altra professora i un professor, la Nuri Hernández i en Pere Lloret, d'un viatge d'intercanvi que realitzaven 18 alumnes de 4t d'ESO de l'IES Cassà de la Selva amb 17 alumnes alemanys de la Gesamtschule Ebsdorfergrund, un institut situat al poble de Heskem, a uns 140 quilòmetres de Frankfurt i a uns 11 de Marburg, una de les sis ciutats universitàries de l'Alemanya. Mentre escric aquest article diumenge al matí, recordo que fa una setmana érem a Frankfurt. Anàvem junts els catalans i els alemanys ja que havien vingut a passar el diumenge amb nosaltres per retrobar-nos a l'endemà al seu institut i anar a casa de les famílies corresponents que ens acollien, professors inclosos, tal com vam fer nosaltres a l'octubre quan ells van venir a casa nostra i es van sentir tan ben acollits, des de la calidesa mediterrània, i els va impressionar la nostra rebuda i la nostra manera de treballar fins a tal punt que, en la seva també càlida rebuda, enmig del fred i la neu del dilluns 9, així ens ho van tornar a manifestar. Al llarg de la setmana, seguint la programació establerta que ja ens havien fet arribar, hem realitzat diverses activitats: visita a l'alcaldia, on ens va rebre l'alcalde per donar-nos la benvinguda. Classes de matemàtiques i química en llengua anglesa per als nostres alumnes (la llengua vehicular d'aquests intercanvis és l'anglès), i altres classes del seu horari a les quals l'alumne alemany portava la seva parella catalana acollida. Anada al teatre anglès de Frankfurt per veure el musical Hair. Una visita cultural pel centre històric de Marburg, així com una visita als prestigiosos laboratoris farmacèutics CSL Behring, en què un dels màxims responsables és precisament un català establert a la ciutat fa deu anys, el qual ens va fer una visita guiada molt interessant i didàctica. Un partit de beisbol, competicions esportives a la piscina municipal, i finalment dijous al vespre el sopar de comiat a l'institut, igual com vam fer nosaltres a Cassà.

És molt difícil d'explicar amb paraules i en l'espai que ocupa un article tot allò que hem viscut plegats al llarg de la setmana passada. Però el que sí que puc dir és que ha estat una setmana inoblidable per tot el que ens han aportat les noves relacions, l'estada en les cases d'unes famílies amb les quals hi hem conviscut i hem compartit, un cop més, el valor del respecte, l'adaptació a altres horaris, costums i maneres de fer que formen part d'una cultura diferent a la nostra. I aquí rau la clau de l'enriquiment personal i col·lectiu que comporten els intercanvis d'aquesta mena: conviure en la diversitat i en les coincidències, compartir amb uns professors amb un alumnat no tan diferent al nostre, les mateixes preocupacions, la mateixa sintonia pel que fa a l'esforç diari i constant per a millorar la nostra tasca educativa. Encoratja veure com a força quilòmetres de casa nostra ens trobem amb professors -com en Marcus i la Lídia- que, malgrat els anys de docència i les diverses circumstàncies, encara creuen també en la seva feina del dia a dia.

Finalment, m'agradaria destacar les moltes hores de dedicació que comporta l'organització d'un intercanvi: el contacte constant entre els dos centres per coordinar les diverses activitats que es fan en un país i en l'altre, les activitats fetes al nostre institut per tal d'alleugerir el cost final del viatge, l'organització de l'estada amb les famílies corresponents, les reunions amb els pares dels quals cal dir que hem rebut tot el suport, la paperassa que cal fer per unes coses i les altres, i també per poder sortir amb 18 alumnes fora del país, al marge de la gran responsabilitat que comporta per als docents acompanyants. Setmanes i reunions estressants per tal que tot estigui a punt per realitzar l'intercanvi amb les condicions més òptimes. Reunions amb els alumnes per recordar les condicions de la sortida i, en els darrers dies, lliurament d'un dossier amb tota la informació adient. Però tota la feina feta es veu recompensada per la setmana viscuda, per l'enriquiment i el bagatge personals que als alumnes els aporta una experiència com aquesta, perquè no hi ha res que segurament eduqui tant, en tots els sentits, com veure món, mirar amb els ulls ben oberts un món que canvia constantment, conviure-hi des de la diferència, observar sense prejudicis ni jutjar, disposats per anar a la trobada de l'altre sense més pretensió que la d'aprendre des del respecte i la tolerància.

Publicat a: Diari de Girona

Font del document: <http://www.diaridegirona.cat/opinio/2009/02/17/gironins-lalemanya-veuremon/315024.html>